

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci **žalobkyně X**, se sídlem X, X, zastoupené obecným zmocněncem X X, bytem X, X, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. 7209/15/5100-41453-711090,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. 7209/15/5100-41453-711090 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územní pracoviště Praha - západ (dále jen „finanční úřad“) ze dne

14. 7. 2014, č. j. 3235548/14/2102-25200-208963, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím finanční úřad zamítl odvolání žalobce proti:

- exekučnímu příkazu finančního úřadu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 2896917/14/2102-25200-208964 ze dne 30. 5. 2014,
- exekučnímu příkazu finančního úřadu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 2896920/14/2102-25200-208964 ze dne 30. 5. 2014,
- exekučnímu příkazu finančního úřadu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 2896931/14/2102-25200-208964 ze dne 30. 5. 2014,
- exekučnímu příkazu finančního úřadu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 2896926/14/2102-25200-208964 ze dne 30. 5. 2014,

a odvolací řízení zastavil.

Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí jedinou žalobní námitkou, ve které uvádí, že novelizací ustanovení § 178 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jí, případně dalším osobám, byla odejmuta možnost podat proti exekučnímu příkazu odvolání, čímž jí bylo zasaženo do ústavních práv a takový postup je v rozporu s mezinárodními lidskoprávními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána. Předmětná novelizace nabyla účinnosti k 1. 1. 2014. V souvislosti s tímto zásahem žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 358/99, v němž Ústavní soud zdůraznil nutnost soudní přezkoumatelnosti nařízené daňové exekuce.

Žalobkyně uvedla, že § 178 odst. 4 daňového řádu je v rozporu se základními právy a zásadami z Ústavy ČR a mezinárodních smluv, které se týkají práva na řádné řízení a práva na řádnou správu. Ustanovení § 178 odst. 4 daňového řádu umožňuje daňové správě neodůvodněně obcházet a porušovat základní práva daňových subjektů a vymáhat na nich fiktivně vytvořené pohledávky zejména ze zajišťovacích příkazů a tak uměle vykazovat „zlepšení ve výběru daní“, aniž by ovšem byli postiženi viníci krize. Žalobkyně navrhl, aby soud řízení přerušil a dal podnět Ústavnímu soudu ke zrušení § 178 odst. 4 daňového řádu pro rozpor s Ústavou ČR a mezinárodními smlouvami o LPZS, rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal jí náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se s názorem žalobkyně neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o odvolání podanému proti rozhodnutí finančního úřadu o zamítnutí odvolání žalobkyně a zastavení odvolacího řízení proti výše uvedeným exekučním příkazům s odůvodněním, že podle ustanovení § 178 odst. 4 daňového řádu není možné uplatnit opravný prostředek vůči

exekučnímu příkazu. Rozhodnutí finančního úřadu vydané dne 14. 7. 2014, č. j. 3235548/14/2102-25200-208963, zároveň obsahuje poučení, podle kterého lze proti uvedenému rozhodnutí podat podle § 109 daňového řádu odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. Žalobkyně následně podala k poštovní přepravě dne 25. 8. 2014 proti tomuto rozhodnutí odvolání, které doplnila podáním ze dne 11. 9. 2014, přičemž obsahově a argumentačně se toto doplnění kryje se žalobní námitkou. Toto rozhodnutí žalovaný věcně přezkoumal a napadeným rozhodnutím ze dne 11. 3. 2015 odvolání zamítl a předchozí rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněného žalobního bodu, jímž je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobní námitce ústavní konformity novelizace daňového řádu provedené zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, ve vztahu k ustanovení § 178 odst. 4 daňového řádu soud konstatuje, že předmětná změna, tedy „odejmutí“ práva podat odvolání proti exekučnímu příkazu, není v rozporu s ústavním pořádkem zaručenými právy, ani s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, neboť i po předmětné novelizaci daňový řád obsahuje prostředek k ochraně práv daňového subjektu, byť se nově nejedná o odvolání, ale o námitku podle § 159 daňového řádu, jehož odstavec 1 zní: *„Proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.“* Úprava námitky dle daňového řádu by měla poskytnout dostatečnou ochranu právům daňových subjektů v obdobných případech, jakým je nařízení exekuce správcem daně. Zároveň se však daňový subjekt může obrátit přímo na správní soud, aniž musí využít svého práva podat námitku podle § 159 odst. 1 daňového řádu, jak dlouhodobě konstatuje i NSS, např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015-32: *„Námitka podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2014, není řádným oprávněným prostředkem ve smyslu § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Proto je žaloba ve správním soudnictví proti exekučnímu příkazu správce daně vydanému podle § 178 odst. 1 daňového řádu ve smyslu § 5 s. ř. s. přípustná, i když daňový subjekt námitku proti exekučnímu příkazu správce daně před podáním správní žaloby neuplatnil.“* Je tak splněn i požadavek soudní ochrany, jak je stanoven čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Z těchto důvodů soud nepovažuje předmětnou novelizaci daňového řádu za „protiústavní“, jak tvrdí žalobkyně.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuplatnila v žalobě žádný další žalobní bod, soud žalobu neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.), žalobu zamítl.

Na okraj soud musí dodat, že postup finančních úřadů byl v souladu se zákonem.

Podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřijatelné nebo bylo podáno po lhůtě.

Správce daně správně o nepřijatelném odvolání proti exekučním příkazům rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 7. 2014, č.j. 3235548/14/2102-25200-208963 tak, že se odvolání zamítá a odvolací řízení zastavuje. Správce daně tedy v projednávané věci postupoval v souladu s § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí správce daně je odvolání přijatelné (Daňový řád s komentářem, důvodovou zprávou a judikaturou, 1. vydání, Praha : Leges 2011, Grossová, Marie Emilie a Matyášová, Lenka). Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správce daně podala odvolání a žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 11. 3. 2015. Žalovaný tedy postupoval správně podle § 116 odst. 3 daňového řádu. Rozhodnutími jak finančního úřadu o podaném odvolání, tak žalovaného o podaném odvolání, se na obsahu exekučních příkazů nic nezměnilo. Vzhledem k tomu, že žalobkyně však žádnou vadu rozhodnutí finančního úřadu nenamítala, soud pouze dodává, že ani případné zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného by neměla vliv na zákonnost vydaných exekučních příkazů, neboť ty nabyly právní moci již svým doručením povinné osobě.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, žádný z účastníků tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Praze dne 9. května 2017

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová